

«Παρεμβαίνοντες...»

Τὸ μεγαλύτερον ἔμπόδιον διὰ τὴν σωτηρίαν μας...

Ἀναγινώσκομεν εἰς τὰς Ἐκκλησιαστικὰς Ἱστορίας, ὅτι μία Ἁγία, ἡ ὁποία ἐβάλλη εἰς τὸν κόσμον ἀπὸ τὸν Θεὸν διὰ **θαῦμα ὑπομονῆς** εἰς τὸν νόμον τῆς Χάριτος, καθὼς ἐβάλλη εἰς τὸν κόσμον ὁ δίκαιος Ἰωβ διὰ **θαῦμα ὑπομονῆς** εἰς τὸν νόμον τῆς φύσεως, ἐκείτετο **τριαντακτῶ ὀλοκλήρους χρόνους** εἰς ἓνα πτωχικὸν στρῶμα, τεθλιμμένη ἀπὸ τόσας **πολλὰς καὶ μεγάλας ἀσθενείας**, ὅπου ἐφάνη πὼς ἐνώθησαν ἀνάμεσόν τους αἱ πλέον δεινότεραι καὶ ἐναντίαι ἀσθενεῖαι διὰ νὰ τὴν βασανίσουν.

Ἄλλ' αὐτὴ ἡ μακαρία τὰς ὑπέφερε **μὲ τόσῃν γενναιότητῃ καὶ μὲ τόσῃν χαρᾷ**, ὅπου ἐσύντρεχαν ἀπὸ κάθε μέρος διάφορα ὑποκείμενα [πρόσωπα], διὰ νὰ βλέπουν αὐτὸ τὸ θαῦμα, καὶ διὰ νὰ λαμβάνουν τὴν βοήθειαν τῶν ἁγίων τῆς προσευχῶν.

• **Ἀναμεταξὺ** εἰς τοὺς ἄλλους ἐπῆγε νὰ τὴν ἰδῆ καὶ ἓνας Ἱερομόναχος, ὁ ὁποῖος ἐπαρακάλεσε θερμῶς τὴν Ἁγίαν, νὰ ζητήσῃ αὐτὴν τὴν χάριν ἀπὸ τὸν Θεὸν δι' αὐτόν· ἤγουν **νὰ παρακαλέσῃ τὸν Θεὸν νὰ σηκώσῃ ἀπὸ τὴν ψυχὴν του τὸ μεγαλύτερον ἔμπόδιον, ὅπου εὐρίσκετο εἰς αὐτὴν διὰ τὴν σωτηρίαν του.**

Τὸ ἔκαμεν ἡ Ἁγία μὲ μεγάλην καὶ θερμὴν παράκλησιν, καὶ **αἰφνιδίως ἐβραχνίασεν ὀλοτελῶς ὁ ἱερομόναχος**, ὅστις ἕως τότε εἶχε μίαν φωνὴν ἐξαιρετον, καὶ πολλὰ μελωδικήν, τόσον, ὅπου μόνος αὐτὸς ἐκυβέρνα τὸν Χορὸν τῆς Ἐκκλησίας μὲ τὴν ψαλμωδίαν του.

■ **Ὅθεν**, ἐγνώρισεν ὁ Ἱερομόναχος παρευθὺς, ὅτι μὲ τὸ νὰ ἐνοστιμεύετο αὐτὸς ἔξω ἀπὸ τὸ μέτρον εἰς τὴν μελωδίαν τῆς φωνῆς του, καὶ ἀκολούθως ἐκεντᾶτο ἐκ τούτου ἔσθθεν εἰς τὸ νὰ ὑπερηφανεύεται, **ἐμπόδιζε κατὰ πολλὰ μὲ τὴν ματαίαν αὐτὴν νοστιμάδα καὶ κρυφὴν ὑπερηφάνειαν τὴν σωτηρίαν του.**

(Ὁσίου Νικοδήμου Ἀγιορείτου,
Γυμνάσματα Πνευματικά,
Ἀνάγνωσις Γ', Μέρος Γ', σελὶς 390)

12.1.2025 ἐκ. ἡμ.,

† Ἁγίας Μάρτυρος Τατιανῆς